

saa stærkt som muligt opfordre den højtærede Minister til at følge sin egen, sin For-gængers og Medhjælpernes Opfattelse paa dette Omraade med Hensyn til Bank- og Forsikringsvirksomhed og til snarest at afgøre Spørgsmaalet overfor Andelssvineslag-terierne, saaledes at man ogsaa dør lader Hensynet til de unge, disses Uddannelse og dermed deres hele Fremtid veje tungt ved sin Afgørelse.

Niels Frederiksen: Den højtærede Kirkeminister gav i sit Svar paa mit Spørgsmaal den Oplysning, at Ministeren ikke tænkte paa at fremsætte Ændringsforslag til Loven om dansk Kirkelovgivning i Sønderjylland, og den højtærede Minister begrundede dette Svar for det første med, at det var nødvendigt, for at Ordningen angaaende de sønderjydske Præstegaarde kunde blive lig den, som gælder for Præstegaardene i det øvrige Land, at gennemføre en Ekspropriationslovgivning, og dernæst med, at Gennemførelsen af den nævnte Lov dernede efter Omstændighederne gik tilfredsstillende. Jeg vil gerne angaaende den første Begrundelse have Lov til at fremføre adskillige Bemærkninger ud fra et Lægmandssynspunkt. Jeg kan ikke se rettere, end at hvis den højtærede Kirkeminister har Ret i den Opfattelse, at hvis vi ændrede nævnte Lov saaledes, at de samme Regler gælder for de sønderjydske Præstegaarde som for Præstegaardene i det øvrige Land, kunde en saadan Ændring kuldcastes af Højesteret, vilde Konsekvenserne være ret vidtrækkende for Lovgivningsarbejdet i al Almindelighed. Jeg kan ikke se rettere end, at den Omstændighed, at det er enten Menighederne eller Kommunerne i Sønderjylland, der ejer Præstegaardene, ikke kan gøre det muligt eller nødvendigt, at man skal ekspropriere Arealer fra disse Besiddelser for at anvende dem paa samme Maade, som Præstegaardsarealer i det øvrige Land anvendes. Til Støtte for min Tvivl om Nødvendigheden af en saadan Ekspropriation anfører jeg, at hvis det er rigtigt, at Kommunerne dernede har Ejendomsretten over Præstegaardene, er vi allerede ved den nugældende Lovbestemmelse gaaet videre, end det kan holde overfor en Højesteretsafgørelse. Den nugældende Lov gaar nemlig ud paa, at Præstegaardene dernede skal udstykkes, Menighedsraadene eller Kommunalbestyrelserne kan ikke sælge disse Arealer til hvem som helst; i Henhold til Lovens Bestemmelser skal de sælges til Husmandsbrug; de kan heller ikke efter de nugældende Bestem-

melser sælge dem, til hvilken Pris de kan blive enige med Køberne om, Prisen skal approberes af Kirkeministeriet. Jeg nævner disse Ting som Eksempel paa, at Ejendomsrettens Udøvelse ved Menighedsraadene i Sønderjylland er begrænset ved den allerede nu gældende Lov. Men dernæst vil jeg ogsaa fremføre den Opfattelse, at i det Tilfælde Højesteret vilde kunne kuld-kaste en Lov, som gaar ud paa, at ensartede Regler gælder for hele Landet, vil det efter min Mening medføre, at man kunde modsætte sig Gennemførelsen af en Lovgivning her i Landet, som skabte Ensartethed, en Lovgivning, som angik alle Besiddere af en ganske bestemt Art og ikke var nogen Særbestemmelse overfor enkelte Borgere eller Institutioner i vort Folk, at man kunde kuld-kaste en Lov, der gik ud paa, at man ikke for Sønderjyllands Vedkommende kunde gøre Krav paa en Undtagelsesstilling i dette bestemte Forhold, men maatte bøje sig for og gaa ind under samme Regler, som gjaldt i det øvrige Land. Dernæst vil jeg stille følgende Spørgsmaal til Overvejelse: Hvis det er Kommunerne, der i Sønderjylland ejer Præstegaardene, vil en Afgørelse af Menighedsraadene da være et fuldgyldigt Udtryk for samtlige Ejeres Interesse i dette Forhold? Hvis der blev gennemført en Lov som af mig antydet, vilde det saa ikke medføre, at man var nødt til i Sønderjylland at spørge samtlige Ejere, om de var utilfredse med eller vilde protestere mod den Afgørelse, vi her fra Rigsdagen traf angaaende Realisationen af de Ejendomme, de i Fællesskab ejede? Jeg kan ikke se rettere end, at man dør maa tage Forholdene i Betragtning, som de praktisk ligger, og at man ikke kan sammenstille dette Besiddelsesforhold dernede med et Besiddelsesforhold, hvor Indehaverne er private og enkelte Borgere i Landet.

Jeg har med Villie fremført dette, thi hvis den højtærede Kirkeministers Opfattelse er rigtig, er i Virkeligheden efter min Opfattelse foreløbig alle Sunde lukket for en Udstykning af de sønderjydske Præstegaarde i Lighed med den, der sker i det øvrige Land, og det vil efter min Opfattelse betyde, at man i Sønderjylland oprettholder en Tilstand, som aldrig vil skabe Tilfredshed hos nogen. Og hermed kommer jeg til at gøre et Par Bemærkninger om den anden forannævnte Begrundelse for Ministerens Stilling i dette Spørgsmaal. Gennemførelsen af den nævnte Lov om dansk Kirkelovgivning i Sønderjylland blev fra vor Side mødt baade med Modvillie og med Tro paa, at den vilde volde Vanskelig-